

**POSTANOWIENIE Z DNIA 2 MARCA 2012 R.,
KSP 1/12**

Sąd Najwyższy – Izba Karna w składzie:

Przewodniczący: sędzia SN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Dorota Rysińska, Eugeniusz Wildowicz.

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 2 marca 2012 r. w sprawie skargi oskarżonego M. G. na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym, sygn. akt II AKo 144/11 postanowił, odrzucić skargę.

Uzasadnienie

M. G. pismem z dnia 19 stycznia 2012 r. wniósł skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym (sygn. akt II AKo 144/11) w przedmiocie wznowienia postępowania karnego, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 16 września 2008 r., sygn. akt II Ka 396/08, zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego z dnia 28 maja 2008 r., sygn. akt II K 326/08, domagając się stwierdzenia przewlekłości w sprawie II AKo 144/11 (skarżący błędnie podał sygnaturę wskazując na II AKo 123/11, która dotyczyła wyznaczenia mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania) i wniósł o zasądzenie na jego rzecz sumy pieniężnej w wysokości ośmiu tysięcy złotych.

Skarga oskarżonego M. G. podlegała odrzuceniu, bez wzywania do uzupełnienia braków, w trybie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 z późn. zm.; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość) z uwagi na niespełnienie wymogu, określonego w art. 6 § 2 ust. 2 wspomnianej ustawy, polegającego na przytoczeniu okoliczności uzasadniających żądanie. Analiza treści wniesionej skargi prowadzi bowiem do wniosku, że nie zawiera ona żadnego uzasadnienia i argumentacji, która mogłaby wspierać zgłoszone żądanie. Oskarżony Marcin G. w swojej skardze skupił się jedynie na okolicznościach, uzasadniających wznowienie postępowania karnego oraz wskazał na działania prawne, jakie podjął w związku ze swoją sprawą.

Należy podkreślić, że wskazanie przez stronę okoliczności uzasadniających skargę na przewlekłość postępowania nie może polegać na zakwestionowaniu ogólnego czasu trwania postępowania, lecz powinno wskazywać na określone czynności procesowe, któ-

rych sąd nie podjął lub podjął z nieuzasadnioną zwłoką bądź też dokonał ich wadliwie. W przeciwnym razie skarga byłaby jedynie wyrazem negatywnej opinii jej autora o przebiegu postępowania. Dla racjonalnej oceny poprawności decyzji procesowych jako opóźniających postępowanie, niezbędne jest oznaczenie tych czynności i wskazanie, na czym ich wadliwość polega (zob.: postanowienie NSA z dnia 16 czerwca 2008 r., II OPP 19/08, LEX nr 494357; postanowienie SA w Krakowie z dnia 24 czerwca 2010 r., II S 15/10, KZS 2010/10/28; postanowienie SA w Krakowie z dnia 23 kwietnia 2010 r., II S 5/10, KZS 2010/5/41). Zatem tylko takie wskazanie okoliczności sprawy czyni zadość wymogowi formalnemu, określonemu w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, zaś jego niespełnienie implikuje odrzucenie skargi na podstawie art. 9 ust. 1 tej ustawy.

Na marginesie więc tylko należy zauważyć, że analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż postępowanie przed Sądem Apelacyjnym toczyło się bez jakiegokolwiek zwłoki. W postępowaniu, którego dotyczy rozpoznawana skarga na przewlekłość, Sąd Apelacyjny terminowo i prawidłowo wykonał czynności sądowe w sprawie, a czas, jaki upłynął od dnia złożenia wniosku o wznowienie postępowania był niezbędny dla uzyskania szczegółowych i potwierdzonych urzędowymi dokumentami informacji na temat momentu opuszczenia przez oskarżonego Zakładu Karnego w dniu 6 marca 2007 r., co miało decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii wznowienia postępowania.

Trzeba też zauważyć, że w dniu 1 lutego 2012 r. Sąd Apelacyjny wydał wyrok w sprawie, na mocy którego wznowił postępowanie przeciwko M. G., zakończone wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 16 września 2008 r., sygn. akt II Ka 396/08, zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego z dnia 28 maja 2008 r., sygn. akt VII K, i uchylił oba te orzeczenia, przekazując sprawę oskarżonego Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Okoliczność ta nie stanowiła jednak negatywnej przesłanki postępowania, albowiem zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę wnosi się „w toku postępowania w sprawie”. Literalna, językowa wykładnia tej przesłanki wskazuje na to, że na rozpoznanie skargi nie ma wpływu zakończenie postępowania, którego ona dotyczyła (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r., III SPZP 1/07, OSNP 2008/13-14/205, Biul. SN 2008/1/27; postanowienie SA w Krakowie z dnia 11 maja 2005 r., II S 6/05, KZS 2005, z. 5, poz. 47).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.